

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 11. hod.
Expedice se nachází na ostrově Kampa 508—III.

Předplatní podmínky:
Pro Prahu: čtvrtletně 90 kr., půlletně 1 zl. 80 kr., celoročně 3 zl. 60 kr.
(Předplacení pro Prahu přijímá též Národní knihkupectví Em. Petříka.)

DALIBOR.

S poštou v říši rakouské: čtvrtletně 1 zl., půlletně 2 zl., celoročně 4 zl.

V státech německých: čtvrtletně 25 stř. gr., půlletně 1 tol. 20 stř. gr., celoročně 3 tol. 10 stř. gr.

Pro Rusko: čtvrtletně 1 rubl, půlletně 2 rubly, celoročně 4 rubly.

Časopis pro hudbu a umění vůbec.

Vasil Vasilovič Besekirský.

Mezi novějšími virtuosity na housle zasluhuje ruský umělec V. V. Besekirský jedno z nejpřednějších míst a proto doufáme se zavděčiti čtenářům svým, podáme-li několik životopisných dat našeho pobratima.

V. V. Besekirský narodil se r. 1836 v Moskvě a počal se r. 1847 hře na housle a vedle toho také pianu a cellu učiti. Mladý a nadaný Vasil prospíval na svém nástroji tak, že už r. 1850 veřejně vystoupil a brzy na to čestné místo u císařského operního orchestru v Moskvě obdržel. Aby se dále vzdělal a zdokonalil, cestoval r. 1858 na dvě leta do ciziny a studoval v Bruselu pod professorem Leonardem a Damckem vyšší hru na housle a nauku o komposici. Od tamtud odebral se ku koncertu do Ostende, kde se mu také příležitost naskytla, hráti před Její Vys. velkokněžnou Helenou Pavlovnou.

Světznámá tato podporovatelka umění věnovala mladistvému umělci 1000 rublů, aby se zdokonalil ještě více ve svém umění. Roku 1859 koncertoval Besekirský s úspěchem příznivým v Bruselu a později v Paříži. Roku 1860 navrátil se do Moskvy a zaujal opět místo u císařského orchestru, pořádaje tam a také v ostatním Rusku každého roku koncerty a kvartetní zábavy. Roku 1863 koncertoval poprvé v Petrohradě. Všude květko talentnímu jinochu značné štěstí; s neobyčejným svým nadáním spojoval také neunavnou pilnost a vytrvalost.

Roku 1866 engažován byl na čtyry koncerty do Madridu. Výsledek jejich byl pro umělecké jeho jméno skvělý; avšak daleká cesta nesevěčila jeho zdraví. Besekirský byl nucen celou zimu strávit v Nizze, kde se opět značně zotavil tak, že tam mohl už po čas svého pobytu dvanákrát ve veřejných koncertech vystoupiti. Jsa úplně uzdraven, navrátil se zase do Moskvy, aby zaujal místo u operního orchestru. Roku 1868 vystoupil opět v Petrohradě a pak v Lipsku, přednášeje svůj vlastní koncert na housle. V posledním městě přestál Besekirský takřka ohenní zkoušku v znamenitém koncertě Gewandhausu a následkem toho byl z rozličných měst německých ku koncertování vyzván. Besekirský vzav si od ředitelství císařského divadla na rok dovolenou, podnikl na novo uměleckou pouť a zavítal tyto dni do Prahy, aby se i zde slyšeti dal. O jeho hře a jeho koncertu praví Dr. Linhart v časopise „Politik“ (čís. 276) jak následuje: První číslo programu: koncert v 3 sadách od

Besekirského zbuzoval velkou zajímavost. Co se týče nakládání s virtosní a ornamentální částí jeho skladby, která vyhovuje účeli; upomíná nás skladatel na způsob Vieuxtempsov. Největší elegance a pikantní živel u vedení houslí co principalního hlasu a orchestralního průvodu, který se opírá všemu, co je všední a obyčejné; vše to vyznačuje s prospěchem tuto skladbu; avšak Besekirský sahá co do velkých tónových kombinací, passaží, co do napínání virtuosního umění a co do dvouhmatné harmonické hry mnohém dále než Vieuxtemps. Ale skladbu tu také provívá v celku skrz na skrz ušlechtilý duch, vznešená intence a onen poetický dech, jenž odpovídá modernímu směru všeho hudebního tvoření. Důkazem toho jest duchaplná podstata kantilen a často překvapující plná světla barevnoskvělé orchestrace. Co virtuos vyniká Besekirský neprávě mohutným, ale sympatičtým, jemným tonem. Zvonkovitá intonace dodává jeho kantileně pečeť nejvyšší vroucnosti. Koncertista překonal vítězoslavně a hravě na pohled ohromné nesnadnosti, které zasahují až k záhadnému odvážlivému počínání. Zádny nelibý tón, žádné selhání nerušilo požitkem na povznesené úloze nejvyšší virtuosity. Mimo svůj koncert hrál p. Besekirský se stejným úspěchem ještě poetickou mazurku svého útvaru a salonní kus „Slavík“ od Aljaběva s průvodem piana.

Dr. L. Procházka píše v Nár. listech čís. 277. Vilém Besekirskij zaujímá bez odporu nejen mezi slovanskými než i mezi ostatními mladšími houslisty jedno z nejpřednějších míst. Úžasná jeho umělost vládne takorhka hravě všemi i nejsmělejšími obtížemi moderní techniky, tón, ač ne velký, jest pln něžné vroucnosti a měkkosti, výraz oplývá spanilou poetičností. Upomíná nejspíše na školu Leonardovu a Vieuxtempsovu, ač stojí přec o krok dále. Hra jeho jest jednak skvělejší, jednak vnitřnější. Poslednější vlastnost zdá se nám vyplývati z ryzé jeho povahy slovanské, která i v obyčejném obcování má jakýsi nádech snivé poetičnosti. Skladatelský jeho talent zasluhuje taktéž uznání; v koncertu, kterýž mimo jednu mazurku (do G-moll) a fantasii na Aljaběvovu píseň „Slavík“ přednesl, jeví se hlavně snaha, umělost technickou rozvinouti v úžasnou skvělost, avšak v druhé větě, vyznamenávající se cituplnou kantilenou, splývá idea s výrazem v plynou, krásnou jednotu. Obecenstvo uvítalo umělce hned při vstupu co nejlichotivěji a vyvolalo jej třikráte po koncertě, provedeném s hravou jistotou a milou elegancí. Neméně účinkovaly ostatní dvě skladby, zvláště fantasie rozehrála veškeré obecenstvo.

Co se vyžaduje od operního skladatele?

Individualní náklonnost a snad také jisté, byť i ne zcela jasné vědomí o převládajícím nadání vede člověka obyčejně k nějakému zvláštnímu oboru umění a zajisté může ten povídat o štěstí, jenž se ho nechápe z jiné příčiny. Avšak ne snadnému komponování oper věnuje se bohužel mnohý za tou příčinou, poněvadž hodlá nabýti v nejkratším čase a při dosti skromném štěstí velké vážnosti a mnohých výhod.

Má-li někdo býti dobrým skladatelem operním, musí mimo hudební vědomosti všeho druhu především míti šťastnou po ímavost lidského života v jeho rozmanitých směrech. Musí vynikati onou pohyblivou myslí, jež beze všeho namahání soucitně s trudným pláče a s veselým se směje; musí se rychle vpraviti z jedné polohy do druhé a to s celou duší svou.

Operní skladatel i básník musí míti hybkou, povolnou, nápodobivou a přec tak samotvornou a tvůrčí přírodu a to v rozsáhlejší míře, než herec a pěvec, jenž má co dělati s představováním jedné osoby, co zatím skladatel se musí vpraviti, vmysliti a vžítí v celý malý svět. V cituplné představě komponisty musí se vyvinouti každá povaha jen v sobě a o sobě jasně a krásně ve všech svých odstíněních a to až k takové míře, až se sama vyjádří zevnějšími známkami a jiným se jasně znázorní. Avšak povaha musí též, a to jest nejhlavnější věc, státi k ostatním povahám, které skladatel líčiti má, v nejkrašším souměru; ano povaha musí své místo tak vyplniti, že vyhovujíc sobě nesmí býti jiným na újmu. Každé jednotlivé osobě musí se dostati tedy, jako v dobře zřízeném a moudře vedeném státu, *úplné její právo* při vši podřízenosti jednotlivých členů, z nichžto každý svou určitou částí ve prospěch celku přispěti musí.

Básník podá skladateli nákresovité, v jistém ohledu kostrovité dílo, které musí mimo dobrý tuk opatřeno býti ještě svaly, žilami, nervy a kůží. Dílo to nezdá se dle zevnějšíku býti při plné bujaré síle; avšak ono musí býti uvnitř jadrné a zdravé! A co má skladatel s librettem tím dělati?

Skladatel má dílo básníkovo v sebe pojmouti, je pěstovati, do podrobná promysliti, procítiti, a takořka prožiti. On má básníkovo nástiny postaviti do plného světla a vábného stínu, má ponechané mu mezery, přechody z jednoho do druhého malovati mnohoznačnými tóny a vtisknouti jim pečeť dokonalosti.

Poštěstí-li se mu všecko, ví-li, jak má jednotlivé povahy hudebně líčit, zná-li poměr jednoho k druhému; tu má ještě pečovati o jakýsi základní tón čili jakousi základní barvu, která rozlévající se nad celkem, staví dílo do zvláštního světla. Tímto svěžím dechem stane se útvar teprv vlastnictvím určitého, značného mistra, jenž tím objeví svou *samostatnost* byť i co do zosnování a formy na jevo dal, že přináležející znamenité škole.

Tento základní tón musí se jeviti už v ouvertuře, která má býti pouze obrazem následujícího díla potud, aby připravila obecnost na základní rozpoložení mysli, které převládá v opeře. Potpourovité přístipkování jednotlivých vět z melodií opery samé je přehmat, jenž se snad tu a tam ospravedlniti dá; avšak za pravidlo platit nemůže.

(Dokončení.)

Dopisy.

Z Milána. Nové opery. — Album týkající se opery Petrelovy „Snoubenci.“ — Nové časopisy.

Dlužno se přiznati, že italští skladatelé operní závodí v činnosti komposiční o přednost. Maestro Pisani uvádí do hudby libretto svého nešťastného přítele J. Piave, která se nazývá: *Perla*. — Ghishanzoni píše libretto pro maestra Gibelliho, jenž se byl už osvědčil před několika lety svou operou: *Parenti apparenti*. Nová opera, kterou nyní komponuje, sluje: *La dama velata*. — Maestro Enrico Bernardi, skladatel opery: *Romanelle Gallie*, píše o nové opeře pod názvem: *Ettore Fieramosca*. Mladistvý komponista Amintore Galli komponuje novou operu, která má název: *Lo spettro*. Libretto k této opeře, jakož i k oné Bernardiho pochází z pera Enrica Carozziho. A což maestro Santino Coppa, skladatel opery: *Castanza di Francavilla*? Ten píše najednou o dvou operách a sice: *Le catacombe* a *La contessa di Santa Chiara*. Nuže opery ty jsou v práci; ale to není ještě vše. Některé chystají se už k provedení. Tak připravuje se na divadle „del Fonde“ v Neapoli nová opera: *L' Elsa* od Sorace a pak opera *Il Giuramenta di Calavrita* od maestra Giovanniho Garofala. — Nová opera: *I promessi sposi* (Snoubenci) od Petrelly, provozovala se dne 5. říj. poprvé v Lecco se skvělým úspěchem. U této příležitosti dal milán. fotograf Ganzini do prodeje *album s fotografiemi*, které obsahují pohledy na všechna místa, v nichž se koná děj Manzoniova románu „Snoubenci,“ z něhož Ghishanzoni utvořil text Petrellovi. Viděl jsem elegantní toto album Ganziniho, jež v sobě zahrnuje 16 překrásných pohledů. V předu nachází se podobizna Manzoniho v medailonu) ozdobena skizami nejhlavnějších osob z opery „Snoubenci“ — Dne 24. září provozovala se poprvé nová opera: *Lucchino Visconti* od maestra Amadeie v městě Lugo s příznivým výsledkem. Dámy Berini, Lemaire pak pánové Carpi, Cotogni, D' Ottavi provedli své úlohy s nevšední horlivostí a bravourou. — Opět přibýlo několik divadelních a hudebních časopisů. Tak vychází v Římě od nějakého času měsíčník hudební pod názvem: *Palestrina*, jenž je vážně redigován. V Turině vyšel nový divadelní časopis *Figaro*, jemuž přejeme, aby se potkal každého dne s nějakým Almavivou. — Od nového roku bude, jak oznamuje Cosmorama — vycházeti nový divadelní list u velkém formátu pod názvem: *Il secolo artistico*. Kéž by se v Čechách tak dobře dařilo hudebnímu listu, jako zdejšímu časopisům! —l.

Z Florence. Koncertní sál Sivori. — Ceny. — Requiem od Donizettiho. — Kantáta.)

Jak si Italíáni svých virtuosů a skladatelů váží, o tom svědčí následující okolnost. V listopadu tohoto roku otevře Bosola v Janově koncertní sál, jež pokřtil jménem slavného virtuosa na housle Sivoriho. Sál ten nacházející se v paláci markýze Spinoly, obsahuje místa pro 500 osob a je velmi akustický. — Pedagogický kongres (čtvrtý to) přirkl cenu následujícímu didakticko-musikálnímu vystavovatelům, pánům nakladatelům: Gjjudici a Strada, pak p. Corinnu Mariottimu skladateli „Národního Zpěvníku“ a knězi Cav. Vezzonimu, spisovateli „Methody chorálního zpěvu.“ — Nakladatel Francesco Lucca vydá co nevidět pozůstalou církevní skladbu po Donizettim, totiž *rekvíem* jeho, jež byl složil k smuteční mši za Belliniho. — Dne 3. t. m. odhalen byl zde slavně v chrámě Santa Croce pomník slavného italského skladatele, Luigi Cherubiniho. — K otevření průplavu Suezského provedena bude velká kantáta, jejížto slova pocházejí od Italiana Raveliho a kterou do hudby uvede kníže Pouiatovski. —n.

Ž Českých Budějovic. (Hudební a deklamatorní zábava.)

Dne 26. září b. r. uspořádali husinečtí studující ve prospěch pohořelých v Husinci hudební a deklamatorní zábavu, je-

jíž program byl následující: Proslov. — Overtura z písni slovanských, od Em. Tittla. — Tri doby v zemi české, deklamacce od Jablonského. — Muž bez slzí, (slova od A. Melišové-Körsehnerové), solový zpěv s průvodem piana od Záhorského. — Slavia, píseň beze slov pro housle s průvodem piana od M. Mildnera. — Žal od Zavrtała, přednesl orchestr. — Pomněnka na Belliniho, variace pro housle s průvodem piana od Artota. — Dívka z předměstí, variace pro křídlovku. — Je hluchý, veselohra v 1 jednání. Na to následovala taneční zábava.

Z Pardubic. (Produkce. — Zpěvácký spolek dámský Ludmila — Pernštýn).

Pěvecká akademie, uspořádaná na oslavu sjezdu založen severovýchodních Čech, dne 12ho září v Odeonu na Veselce, těšila se četné návštěvě a vypadla ku cti obou spolků velmi skvěle. Předneseny byly sbory: „Jarní“ smíšený sbor od K. Bendla. — „Ženám českým“ ženský sbor od Kavana — „Povzbuzení k zpěvu“ mužský sbor od Hendrycha. Ze zvláštní ochoty účinkoval pan Mayr a zapěl krásným zvuchým hlasem velkou arii z „Čarostřelce“ od C. M. Webra a dvě národní písně slovanské a sice „Při luní“ slovinskou a „Shodování se,“ moravskou národní. Výborný krásný zpěv a uhlazený krásný přednos přijat od obecnstva s velkou pochvalou a nekonečným potleskem. Pravou bouři nadšení vzbudil však překrásný sbor Kavanův „Ženám Českým“! — Ludmila byla třikráte vyvolána a sbor musil býti stůj co stůj při hlučném provolávání „sláva“ opakován. Též Pernštýnu se dostalo hojného potlesku. Krátký ale vybraný program dokončen doslovem od Jil. Jahna, rázným, plným šlechtetného zápalu, jenž by byl vzbudil všeobecné nadšení, kdyby v tom nebyl vadil slabý přednos. Pociť převládající nespokojenosti osvěžen jediné živým obrazem, skupením postav (z členův Ludmily), představujících: Štěstenu, umění, hudební i výtvarné stavitelství, pilnost a členem Sokola průmysl a orbu, kol nichž se seřadili členové Sokola a Pernštýna se svými prapory a ostatní členové Ludmily, na kterýž nebylo obecnstvo programem připraveno a jenž byl sestavením a krásnou malebností skutečně krásným překvapením. Pan prof. Kostěnc byl za mistrné uspořádání hlučně vyvolán. Laskavostí sl. výboru záložny a městského zastupitelstva, potěšeného nad zdarem produkce, jež pobavila tak mile cizé hosty, proměnil se po odstranění sedadel prostranný Odeon v taneční síň a slavnostní oblek čilých Ludmil a bujarých Sokolů dodal zábavě ráz skvělého plesu. Cizí hosté uchvázeni obrazem společenského života, jenž se rozvinul v málo hodinách tak pestře před zraky jich, odjížděli s ujištěním pečovatí všemožně v domovech svých o rozkvět a zaražení ženských zpěváckých spolků. Ve čtvrtek v den sv. Ludmily, zapěl spolek při mši, z laskavé ochoty k spolku sloužené od vel. p. P. Krátkého, kat. real. škol, za řízení obětavého ředitele spol. p. P. Střebského, píseň Mariánskou od Aiblingera a Smetanův sbor „Modlitbu dívek.“ Po mši sešel se spolek naposled v místnosti spolkové k urovnání záležitostí spolkových před prázdninami, kteréž spolku až do počátku listopadu nastaly. Před rozejtím vysloveny srdečné díky jak ctěné starostce spolku pí. Bož. Jahnové, tak váženému řediteli p. P. Střebskému za jejich horlivé a neunavené působení ve spolku a přání, by tutéž přízeň pro příští rok, kde započne bohda spolek s rozšířenou čiností, opět své působení zachovali. Po rozejtí členů odbývána ještě schůze výboru. L.—l.

Kronika zpěváckých spolků.

* *Výroční valná hromada zpěv. spolku „Věnceslav“ v Libni u Prahy.* K výroční valné hromadě zpěv. spolku Věnceslav, kteráž se dne 30. září odbývala, dostavilo se 22 výkonných a někteří z přispívajících členů. Při předsevzaté volbě výboru zvoleni byli všemi hlasy následující páuové: Stejskal M. za starostu, Voctář J. za jeho náměstka, Lahoda V. za ředitele, Jiroutek A. za jednatele, Kalous K. za pokladníka, Ronc J. za jeho náměstka, Chlostík Jos. za obřadníka, Cikánek A. za listovního, Dostal K. a Rulf A. za praporečníky. Dle zprávy je-

dnatelské má spolek 57 členů a sice: 27 výkonných, 25 přispívajících, 4 zakládajících a 1 čestného. Za minulý rok nastudováno bylo 19 nových skladeb, uspořádáno 5 zábav, a spolek účastnil se mnohých národních slavností. Cena jmění spolkového obnáší 537 zl. 75 kr. mimo 28 zl. 60 kr. na hotovosti. Na pomník, o jehož zřízení na hrobě bývalého ředitele spolku † pana Jana Dünnebiera usnešeno se postarati, upsali členové k 50 zl. — Provoláím „Sláva“ uvědoměnému občanstvu, které spolek jakýmkoli způsobem podporovalo a jemu přízeň svou na jevo dalo, byla valná tato hromada ukončena.

* *Zpěvácký spolek Branislav* zúčastnil se dne 28. září 1869 v svěcení nové školní budovy v Jilemnici a jmenovitě slavnostní produkce. Program: I. Oddělení. Overtura k opeře „Němá z Portiči.“ — Na Krkonoších, sbor pro mužské hlasy od Tovačovského, zapěli veškerí zpěváčtí spolkové. — Ženám českým, pro ženský sbor, s průvodem piana složil Fr. Kavan, zapěl dívčí spolek. — Odvedeného prosba. Sbor pro mužské hlasy, složil P. Křížkovský, přednesl Packý zpěv. spolek „Hlasoň.“ — V tom světě vše teď usnulo, dvojzpěv od K. Bendla, přednesli pánové Bradler a Jerie. II. Oddělení. Duetto z opery „Alzisa“ od Verdiho. — V lese, smíšený sbor od F. Mendelssohna, přednesl Jilemnický „Branislav“ a dívčí sbor. — Jaro lásky z „Běly Krasavice“ od L. Zvonaře, přednesl „Branislav.“ — Jediná spása, hrdinský zpěv vlastenecký pro mužský sbor s průvodem dechových nástrojů od Em. Vašáka, zapěl „Branislav“ s „Vysockým Krakonošem.“

* *Zpěvácký spolek „Boleslav“* uspořádal v neděli dne 3. října 1869 pěveckou zábavu v sále u „modrého hroznu“ v Mladé Boleslavi. Program. Proslov, přednesl p. Jan Sturm — Srbské písně národní, sbor s průvodem piana od A. B. Tovačovského (poprvé). — „Přilítlo jaro!“ Čtverozpěv pro smíšené hlasy složil K. Bendl (poprvé). Duetto ze zpěvohry: „Prodaná nevěsta“ od B. Smetany, přednesli p. p. Janda a Seidner (poprvé). — „Písně Hostýnské.“ Velký sbor s průvodem piana od Hynka Vojáčka (podruhé). — „Na nebi plno hvězdiček!“ Dvojzpěv pro ženské hlasy složil K. Bendl; přednesly sl. V. Novotných a sl. Al. Kruisova (poprvé). — Walterova píseň o snu z opery „Die Meistersinger von Nürnberg“ od Richarda Wagnera přeložil p. prof. Vorovka (poprvé). — „Kamaráde pojd!“ Pochod od Zöllnera přeložil B. F. Neufuss (podruhé). —

* *Pěvecké jednoty „Libuše“ a „Ples“* v Josefově uspořádaly laskavým spoluúčinkováním hudebního sboru slavného c. k. 18. řadového pluku Vč. Konst. Ruského dne 2. října pěveckou, hudební a deklamatorní akademií v sále „u slunce.“ Program. I. oddělení: Proslov. — Overtura k opeře „Korunní dýmanty“ od Aubera. — „Svoji k svému“, mužský sbor od Bendla. — „Shledání“, dívčí sbor od Zvonaře. — „Tambor“, smíšený sbor od Bož. Jahnové. — „Pěvec v cizině“, solo pro tenor s průvodem harmonia a cella od K. Záhorského. II. oddělení: „Pražská sylvestrová noc“, veliký směs od Ferd. Schrolla. — „Povzbuzení k zpěvu“, mužský sbor od Hendrycha. — „Česká země“, dívčí sbor od A. Knorra. — „Pomněnky“, smíšený sbor od Bendla. — „Sbor cikánů“ z opery „Trovatore“, pro dívčí a mužské hlasy s doprovázením hudby od Verdiho.

Zprávy.

* *České divadlo.* Dne 1. října: Romeo a Julie. — Dne 3. října: Romeo a Julie. — Dne 4. října: Koncert V. Besekirského z Moskvy; Pouť do Mekky. — Dne 6. října: „Faust a Markéta“ (Ve prospěch p. Karla Čecha ml.) — Dne 8. říjn. Kryšpín a kmetra, od L. a F. Ricciho.

Ředitelství divadla poskytlo obecnstvu nevšední pochoutku duševní, nechavši vystoupiti na jevišti českém nadaného ruského virtuosa na housle p. Besekirského. Avšak co pravím? Besekirský není pouze virtuos; on je zároveň pravý umělec. Ovládaje všestranně nástroj svůj, jenž se ochotně podvoluje nejen rozkošnému přednášení kantileny, ale i veškerým vazolom-

ým s kokům moderního virtuoství, užívá ho s rozvahou k dosažení nejvyššího účele umění. Jakožto pravý umělec neklade váhy na bezvýznamné umělůstky a užívá-li jich tu a tam přec, užívá jich jen co arabesk. Z houslí jeho prýští se tóny, řinoucí se opět z hloubí srdce jeho a tu nelze se diviti, že obecenstvo cituplným svým přednosem kantileny uchvátil! O jeho skladbách, které jsou zosnovány as na způsob komposic Vieuxtempsových toliko s tím rozdílem, že vynikají větší hloubkou, můžeme se co nejchvalněji zmíniti, jmenovitě platí to o jeho trojsadém koncertu, poetické mazurce, a fantasii na Aljbavěva „Slavíka.“ Že byl p. Besekirský mnohokrát vyvolán netřeba ani podotýkati. Dostalo-li se nám koncertem tím krásného požitku, musíme zároveň podotknouti, že nás nemálo potěšilo představení „Fausta“ a Markéty,“ jen si byl p. Čech ml. k svému příjmu obral. Viděli jsme tu poprvé p. Čecha v úloze Mefista — partii to, v níž náš Paleček nemá hned tak sobě rovného, a musíme se vyznati, že nesnadnou tuto úlohu šťastně rozřešil. Nechcem tím právě říci, že byl výkon páně Čechův úplně neúhonný; avšak povážíme-li, že Mefisto Palečkův tkví hluboko v paměti obecenstva, a že to byla první charakteristická úloha p. Čechova; tu nemůžeme mu odepřít svého uznání. Nejvíce vynikl p. Čech v serenádě, v písni, (1. akt), zaklínání duchu (3. akt) atd. a byl od obecenstva hlučnou pochvalou odměněn. Pí. Blažkova-Ressová byla poetickou Markétkou plnou něžností a vřelého citu a došla zaslouženého potlesku. Slč. Hanušova byla co Marta velmi dobrá. — Opětné uvedení Ricciovy opery Kryšpín a kmotra na jeviště naše, jest rozhodným obohacením operního repertoaru a obecenstvo přijalo dílo to s velkým uspokojením. Jak jsme v č. 22. Dalibora předpovídali, vyhověla sl. z Ehrenbergů nadobytějně kotořatě v úloze své v plné míře a znázornila svěží, přirozenou a pravdivou hrou povahu, jmenovitě pak zpanštilost Annetty výtečně a byla vícekrát hlučnou pochvalou odměněna. Pan Paleček podal nám trefný obraz zpupného Kryšpína, jak svou výbornou hrou tak i dokonale přiměřeným zpěvem. V terzettu (2. akt, 4. výstup) slavili opět p. Paleček (Kryšpín), Čech (Mirabolano) a Lebesta (Fabrizio) triumf a museli je na všestranné přání opakovat. Rozhodně dobře provedli své partie sl. Sákova (kmotra), p. Barcal (hrabě) a Doubravský (Asdrubal). Provedení bylo chvály hodno. P.

* Slč. Alizarova, první altistka v Lublani zbudila co Adalgisa a co Azucena pravou sensací mezi tamějším obecenstvem. Bližší zprávu podáme ve zvláštním dopisu.

* Pan Jan Levoslav Bella, duchaplný skladatel slovenský jmenován jest dne 4. října kapelníkem dómu v Kremnici. Přejeme mn k tomuto místu srdečné: „Na zdar!“

* Pánové Hejemann a Schlögl, pražští továrníci na piana obdrželi na výstavě Plzeňské zlatou medailii za výtečná piana.

Slčna Vizjakova, Horvátka a nyní miláček divadelního obecenstva ve Vidému (Udine) obrala si před nedávnem k svému příjmu Gounodovu operu „Faust“ a došla co Markéta nadšené pochvaly, byvši obsypána květinami, kyticemi a bohatými stužkami, jinými drahocnými dary a na počest ji složenými básněmi.

* Slč. Tercsa Stolzova slaví nyní triumfy na divadle v Terstu. O jejím vystoupení co Alžběta v opeře „Don Carlos“ ud Verdiho píše terstský časopis: Il Diavolette, čís. 219, jak následuje: „Slč. Stolzova je nyní první hvězdou na obzoru zpěvu a dramatického umění. Ona okouzluje, uchvacuje a dojíká mohutným svým hlasem, lahodnou jeho zvonkovitostí, jistou intonací, přirozenou hrou, slovem ona vyniká nad všemi umělkyněmi, které ji zde přecházely. Bylo by zbytečné podotýkati, že pochvala, která se dostává této znamenité pěvkyni, každodenně více a více vzrůstá, neboť s tíží najde se umělkyně, která by lépe dovedla představovati Alžbětu, než sl. Stolzova.“ — Jiný časopis terstský „Il Cittadino“ čís. 224 dí o ní: „Ohromná pověst, která předcházela sl. Stolzovou, potvrdila se zde úplně.

Slč. Stolzová převyšuje i ta nejmělejší očekávání. Jeť umělkyní nejprvnější řady, umělkyní neobyčejnou, v níž se nejkrášle dramatické umění druží s hlasem neobyčejné mohutnosti. Slč. Stolzova zpívá, jak jich jen málo zpívati umí, a představuje svou roli s pravdivým dramatickým výrazem. Jeť pravou kouzelnicí, umí dle své libosti obecenstvo dojmouti a elektrisovati objevila nám netušené krásy v díle Verdiově. Netřeba připomenouti, že došla od nadšeného obecenstva bouřlivé pochvaly, po každém kusu ano takorčka po každé hudební frásí. — Časopis Maschera dí mezi jiným o ní: Slč. Stolzova jest největší dramatická zpěvačka nynější doby. Očekávání na její vystoupení bylo nanejvýš napnuto; avšak ono bylo uměním jejím převyšeno. Nikdy jsme neslyšeli takovou mohutnost hlasu sloučenou s takovou lahodností, s takým citem a s takou dokonalou vytríbenou školou. Její zpěv je výmluvný, mohutný, k srdci pronikavý — on uchvacuje, okouzluje; atd.

* Pan V. Soukup, nadaný žák páně Pivodův, vystoupil dne 28. září na městském divadle v Plzni poprvé co Faust v Gounodově opeře „Faust a Markéta“ a došel rozhodně příznivého výsledku byv po každém aktu několikrát vyvolán. Zvláště se mu podařilo oslovení Markéty (2. akt.) a arie (3. akt.). Referent časopisu „Pils. Bote“ praví o něm: Tenor p. Soukupův zní jasně a čistě, vokalisace lepší než u všech jeho předchůdcův. Ostýchavost ve hře dlužno as připočísti okolnosti, že p. Soukup teprv poprvé v opeře vystoupil a na operu samou se jen 2—3 zkoušky odbývaly.

* Náš krajan p. Hofrichter, kapelník u divadla v Augšpurku dochází u tamějšiho obecenstva i kritiky všestranného uznání. Dopisovatel do „Theaterzeitung“ čís. 28. v Mohuči praví o něm u příležitosti představení „Hugenottů“ jak následuje: „Orkestr, a sbor byly brilantní“ a jsme za to díky zavázány kapelníkovi p. Hofrichterovi.

* Pan Leop. Měchura, chvalně známý skladatel vokálních skladeb: Štědrý den (slova od K. J. Erbena) a Pohřeb na Kaňku (slova od A. V. Šmilovského) obohatil opět hudební literaturu naši nejnovějším plodem svým. Skladba ta slove „Credo mortuorum“ (slova od Šmilovského) a bude prý co nevidět v Praze provozována.

* Slč. Trousilova zpívá nyní pohostinsku v Lubeku.

* Pan Fr. Pivoda, jenž až dosud soukromě s rozhodným výsledkem vyučoval opernímu zpěvu, obdržel od místodržitelství povolení zaříditi v Praze operní školu o 3 ročnících, v níž se mimo jiné i jazyku italskému vyučovati bude.

* Pan Cantarelli (vlastně Trousil), tenorista, engažován jest nyní u opery v Pešti.

* Hudebního slovníku pod názvem: Musikalischer Conversations-Lexikon von Herrmann Mendel, vyšel seš. 2. a obsahuje mimo jiné i celou akustiku čili nauku o zvuku. Slovník ten je pilně sestaven a vyniká mnohými důkladnými články původními.

* Paní Mallingrova, Horvátka, zpívala dne 16. září na dvorním divadle co „Norma“ na rozloučenou a odebrala se na to do Berlína, kdež engažována jest u dvorní opery.

* Slč. Römerova, kolorатурní pěvkyně, zpívala před nedávnem v Lublani partii Leonory s velmi příznivým úspěchem. Co Gennaro byl Ander, bratr slavného tenoristy Alojse, dobrý.

Listárna.

Panu Š. v B. „Kvas“ můžete obdržet. — Do Chotěb. Objednali jsme. — Panu J. S. v P. Malé dopisy do Dalibora ráčte psáti na korrespondenčních listech, které stojí 2 kr. — Panu F. C. do Petrohradu. Zašlete mi laskavě věc, o kterou jsem Vás žádal. Nemohl by jste mi sděliti stručný životopis Aljaběva?